

202 месец март 1916 година дори излязоха в "К'во да е" скиците ни, по случай някаква юбилейна годишнина. Какво тържество бе то!

Ние растяхме А още повече порастнахме, особено Ведбал, когато скоро поднови излизането си и "Българан". Там Ведбал се настани като у дома си. Късо време след като започна да сътрудничи там, той бе оценен добре от строгите редактори Александър Божинов, Димитър Подвързачов и Райко Алексиев, и дори бе поканен в редакцията да получи хонорар. Между това ние се събирахме почти всеки ден да разискваме върху литературни проблеми, главно около хумора и сатирата – и както виждам от дневника си, през един мартенски ден на 1916 година Ведбал ме посети тъкмо когато съм щял да ходя на опашка за захар. Казах му, че ако ме придружи, ще си губи времето, но той ме успокои с уверението, че съвсем няма да го загуби. . . . И наистина, в следващия брой на "Българан" се появи шумното на времето стихотворение "Марш на столичани".

Итак според дневника ми, в деня на Кирил и Методи – 24 май "Ведбал" ме почете с гостуване у дома" Значи, макар и близки по възраст и колеги по перо, другите признавахме превъзходството на Ведбала.

По-нататък в дневника си съм отбелезвал като важни събития всички мои срещи с Ведбал, разхожди из тогавашната "Борисова градина", та и един първомайски ден, когато из "Борисовата" – Ведбал пъ "Повдигнете си челата" и "Тих бял Дунав"

На 28 май същата 1916 година Ведбал ми донесе 20 клишета – тъй бележи дневника ми – подарени му от книжаря Олчев. Ведбал каза, че при някое наше бъдащо издание тези клишета ще ни потрябват. Кога ли ще се сбъдне тази мечта?

Кукушанин, Ведбал обичаше да разговаря с баща ми – дойранчанин – и като ги гледах и слушах, струваше ми се, че са "на равна нога" – толкова с достойнство се държеше Ведбал. По късно той си позволи една шега, като ми изпрати писъмце уж от някоя си Гизела И когато му казах, че баща ми не е доволен от тази моя кореспонденция, той отишел при баща ми, признал неудачната си шега и успокоил стареца.

През време на срещите той разказа и за своя "дебют" в "К'во да е". Първото му произведение се появило там през 1915 година. Изпратил едно стихче, и когато наближил деня да излезе вестника, не можал да заспи от възбуждане. На заранта, рано-рано излезъл, сграбчил първия брой от будката и с треперящи като на алкохолик ръце, разгърнал страниците. Каква радост когато видял" във вестника! Отишъл в къщи, чел стихчето пред всички, без да се обявява за автор, и като видял, че го харесват, разкрил се